

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie dokonując transpozycji do prawa walońskiego art. 2 pkt f), j) i k) i pkt 4 pkt C Załącznika III do dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi.

Z jednej strony zarzuca ona stronie pozwanej nietransponowanie do prawa regionu Walonii pojęć „składowisko podziemne”, „gaz składowiskowy” i „eluat” przewidzianych w przepisach art. 2 pkt f), j) i k) dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów. Komisja podkreśla znaczenie tych pojęć, które będąc pojęciami kluczowymi dla stosowania dyrektywy, zostały również użyte w innych przepisach przyjętych na jej podstawie i w ramach jej stosowania.

Z drugiej strony skarżąca wskazuje na fakt, iż w prawie walońskim nie zawarto żadnego przepisu dotyczącego wartości progowych, po przekroczeniu których można stwierdzić wystąpienie znaczącego negatywnego wpływu składowiska odpadów na jakość wód gruntowych. Przepis pkt 4 pkt C) Załącznika III do dyrektywy, który przewiduje opracowanie takich przepisów, ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej kontroli jakości wód gruntowych i w konsekwencji dla zagwarantowania ochrony środowiska, które jest głównym celem dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182 s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-121/09)

(2009/C 141/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314/EWG⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Ustanawiając termin trzech miesięcy, liczony od terminu przewidzianego na zakończenie podróży, dla celów przed-

łożenia wniosku funduszowi gwarancyjnemu dla konsumentów w dziedzinie pakietów turystycznych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 dyrektywy 90/314.

2. Artykuł 7 dyrektywy 90/314 stanowi, że organizator i/lub punkt sprzedaży detalicznej, będący stroną umowy, powinni na wypadek swojej niewypłacalności zapewnić dostateczne zabezpieczenie, umożliwiające zwrot nadpłaconych pieniędzy oraz powrót konsumenta z podróży. Zgodnie z dotychczasową wykładnią, dokonaną przez sąd wspólnotowy, przepis ten nakłada na państwa członkowskie zobowiązanie rezultatu, co powoduje, iż nabywcy imprezy turystycznej przysługuje prawo do skutecznej ochrony przed ryzykiem niewypłacalności i upadku organizatora a w szczególności zwrot wpłaconych pieniędzy i powrót z podróży.
3. Artykuł 8 zezwala państwom członkowskim na przyjęcie dalej idących przepisów, pod warunkiem że przepisy te oferować będą konsumentowi lepszą ochronę.
4. W niniejszym przypadku, zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze krajowe w trakcie postępowania w sprawie naruszenia prawa wspólnotowego, sporne przepisy włoskie mają na celu zapewnienie możliwości odzyskania przez budżet państwowy kwot zapłaconych konsumentom a zatem bardziej ochronę interesów finansowych państwa niż zapewnienie lepszej ochrony nabywców imprez turystycznych.
5. Mimo iż Komisja uznaje interes Włoch w zapewnieniu prawidłowego i zrównoważonego zarządzania funduszem gwarancyjnym poprzez ułatwienie możliwości wniesienia przez państwo o dokonanie restytucji przez podmioty zajmujące się działalnością turystyczną, stwierdza ona, że środek ten, ustanawiając peremptoryjny termin na złożenie wniosku do funduszu prowadzi do powstania warunku, który może pozbawić konsumenta praw gwarantowanych mu przez dyrektywę 90/314.
6. Prawdą jest, że, jak utrzymują władze włoskie, konsument nie może złożyć wniosku do funduszu od razu ani też nie przed powzięciem wiadomości o okolicznościach mogących stanowić przeszkodę dla wykonania umowy. W celu skorzystania przezeń z tej możliwości jest jednakże niezbędne aby posiadał on wiedzę na temat tych okoliczności. W tym względzie, z wyjątkiem sytuacji, w których niewypłacalność organizatora podróży jest ewidentna, gdyż została ona stwierdzona wyrokiem deklaratywnym, w przeważającej ilości przypadków konsument nie zwraca uwagi na to jak dokładnie przedstawia się sytuacja majątkowa tego podmiotu gospodarczego. Jest zatem normalne, że w pierwszej kolejności konsument zwraca się właśnie do niego w celu uzyskania zwrotu zapłaconych kwot, wysyłając w tej sprawie pismo, w razie konieczności wezwanie i wreszcie nakaz urzędowy. W ten sposób, ustanowiony w art. 5 decreto ministeriale nr 349/1999, trzymiesięczny termin może być w momencie składania wniosku do funduszu znacznie przekroczony, czego skutkiem byłoby pozbawienie konsumenta prawa do otrzymania zwrotu zapłaconych kwot.

7. Jako środek zaradczy w odniesieniu do naruszenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, władze włoskie zapowiedziały najpierw, że mają zamiar wydłużyć termin na złożenie funduszowi wniosku z trzech do dwunastu miesięcy a następnie, że chcą go zlikwidować.
8. Ponadto, opublikowały one w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej komunikat mający na celu poinformowanie podmiotów ewentualnie zainteresowanych, że do momentu likwidacji terminu, o którym mowa, wnioski do funduszu gwarancyjnego mogą być, w celu zapewnienia ochrony konsumentów, składane w każdej chwili.
9. Komisja uważa, że środki te, stanowiąc zasługującą na pochwałę próbę zaradzenia skutkom zarzucanego naruszenia nie są jednak wystarczające aby wyeliminować ryzyko pozbawienia nabywców imprez turystycznych przysługującego im prawa do skutecznej ochrony w sytuacji niewypłacalności organizatora imprezy turystycznej.
10. W celu całkowitego zagwarantowania pewności prawa poprzez umożliwienie jednostkom posiadania wiedzy na temat pełnego zakresu przysługujących im praw i podnoszenia ich przed sądem, przepisy dyrektywy powinny zostać transponowane w sposób niekwestionowanie skuteczny, szczegółowy i jasny a nie za pomocą zwykłych praktyk administracyjnych, które są z natury zmienne i podlegają uznaniu krajowej administracji.
11. Współwystępowanie we włoskim porządku prawnym z jednej strony przepisu, który formalnie nigdy nie utracił ważności i który w kontekście przedawnienia ustanawia termin trzech miesięcy na złożenie wniosku do funduszu i z drugiej strony komunikatu administracyjnego, który mówi o nie braniu pod uwagę tego terminu ewidentnie prowadzi do stanu niepewności w odniesieniu do nabywców imprez turystycznych.

(¹) Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. U. L 158, s 59).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias (Grecja) w dniu 2 kwietnia 2009 r. — „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoïkes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries” przeciwko Ypourgos Emborikis Naftilias

(Sprawa C-122/09)

(2009/C 141/52)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: „Enosi Efopliston Aktoploias”, „ANEK”, „Minoïkes Grammes”, „N.E.Lesbou”, „Blue Star Ferries”

Strona pozwana: Ypourgos Emborikis Naftilias.

Pytania prejudycjalne

- 1) „W rozumieniu art. 10 akapit drugi WE i art. 249 akapit drugi WE: i) czy ustawodawca grecki miał obowiązek powstrzymania się w okresie obowiązywania czasowego wyłączenia stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski), wprowadzonego w odniesieniu do Grecji przez art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia, czyli do dnia 1 stycznia 2004 r. od przyjmowania takich przepisów, które mogłyby poważnie zagrozić pełnemu i skutecznemu stosowaniu przez Grecję rozporządzenia nr 3577/92 po dniu 1 stycznia 2004 r. oraz ii) czy jednostki mają prawo do powoływania się na to rozporządzenie w celu kwestionowania ważności przepisów przyjętych przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r., w sytuacji gdy te przepisy krajowe poważnie zagrażają pełnemu i skutecznemu stosowaniu rozporządzenia przez Grecję po dniu 1 stycznia 2004 r.?”
- 2) „W razie udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pierwsze pytanie, czy pełne stosowanie przez Grecję rozporządzenia nr 3577/92 od dnia 1 stycznia 2004 r. było poważnie zagrożone ze względu na przyjęcie przez ustawodawcę greckiego przed dniem 1 stycznia 2004 r. przepisów o charakterze wyczerpującym i trwałym, które są niezgodne z przepisami rozporządzenia nr 3577/92 przy jednoczesnym braku ustanowienia, że ich ważność wygasa z dniem 1 stycznia 2004 r.?”
- 3) „W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze i drugie pytanie, czy art. 1, 2 i 4 rozporządzenia (EWG) nr 3577/92 zezwalają na przyjęcie przepisów krajowych, zgodnie z którymi armatorzy mogą świadczyć usługi kabotażu morskiego tylko na określonych liniach, których lista jest ustalana corocznie przez właściwą władzę krajową i pod warunkiem uzyskania pozwolenia administracyjnego w ramach systemu pozwoleń charakteryzującego się następującymi cechami: i) dotyczy on wszystkich linii związanych z wyspami bez czynienia jakichkolwiek rozróżnień, ii) władze krajowe mają, w ramach przyjęcia tego wniosku, możliwość wprowadzenia, w sposób uznaniowy i bez uprzedniego określenia stosowanych kryteriów, zmian dotyczących takich elementów złożonego wniosku o wydanie pozwolenia na rozpoczęcie świadczenia usług na danej linii jak częstotliwość usług i okresy przerw w ich świadczeniu oraz opłaty za wynajem?”
- 4) „W razie udzielenia na pierwsze i drugie pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy przepisy krajowe stanowiące, że armator, któremu zostało wydane przez administrację pozwolenie na rozpoczęcie świadczenia usług na określonej linii (poprzez przyjęcie wniosku w formie pierwotnej bądź po uprzednim dokonaniu zmian dotyczących jego określonych elementów, które to zmiany zostały zaakceptowane przez armatora) jest co do zasady zobowiązany do świadczenia usług w sposób nieprzerwany na linii, o którą chodzi przez cały okres obsługi w ciągu danego roku i do przedłożenia przed rozpoczęciem świadczenia usług listu gwarancyjnego tytułem gwarancji wypełnienia tego zobowiązania, która podlega przepadkowi w całości lub w części w razie niewykonania lub niepełnego wykonania rzeczowego zobowiązania, prowadzą do takiego ograniczenia swobody świadczenia usług, która w rozumieniu art. 49 WE nie jest dopuszczalna?”